

Alkotmánybíróság részére

Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	11/1907 - 0/2022
Érkezett:	2022 AUG 22. Személyesen
Példány:	1 Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Alulírott országgyűlési képviselők (kapcsolattartó: Ungár Péter Károly, értesítési cím: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.) az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük azt, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

1. A veszélyhelyzet ideje alatt a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet tartalmának összefoglalása

1.1. A Kormány a szomszédos országban fennálló fegyveres konfliktus, illetve humanitárius katasztrófa magyarországi következményeinek elhárításáról szóló 2022. évi VI. törvény (a továbbiakban: Veszélyhelyzeti Törvény) 2. § (1) bekezdése szerinti országgyűlési felhatalmazás alapján adta ki a veszélyhelyzet ideje alatt a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendeletet (a továbbiakban: Korm. rendelet), amely a kihirdetett veszélyhelyzet idejére a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Tvt.) és az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) egyes, az erdők és az erdei életközösségek védelmét szolgáló garanciális rendelkezéseinek alkalmazásától enged eltérést.

1.2. A Korm. rendelet szűkszavú rendelkezései összesen kilenc tárgykörben engednek kivételt a két törvény erdők védelmére vonatkozó rendelkezésének alkalmazása alól, illetve terjesztik ki szélesebb körre a fakitermelést megengedő törvényi szabályok alkalmazását úgy, hogy a törvényi szabályoktól való eltéréshez érdemi normatív feltételt egyik esetben sem kapcsolnak. Ugyan a Korm. rendelet címe utal arra, hogy a szabályozás célja a veszélyhelyzet ideje alatt a tűzifaigények biztosítása, azonban maguk a kormányrendeleti szabályok olyan általános kivételeket és eltéréseket adnak, amelyek nem követelik meg, hogy a Korm. rendelet alapján a törvényi szabályoktól eltérően erdőgazdálkodási tevékenység e szabályozási célt szolgálja. Azaz a jogalkotó az eltéréseket nemcsak általában a tűzifatermelésre vagy az orosz-ukrán háborúval bármilyen távoli összefüggésbe hozható módon megnövekedett

tűzifafelhasználási igények kielégítéséhez, hanem bármilyen célú fakitermeléshez – így az ipari faanyag kitermelésére irányuló alapanyagok előállítására is – biztosította.

1.3. A Korm. rendelet – a 2. § (2) bekezdése és 3. §-a alapján – a 2022. augusztus 19-én lép hatályba és a Veszélyhelyzeti Törvény hatályvesztéséig, azaz a jogrendszernek az indítvány benyújtásakor hatályos állapota szerint legkorábban 2022. október 31-éig marad hatályban. Ugyanakkor a veszélyhelyzeti jogalkotás elmúlt éveinek gyakorlata alapján a szabályozás hatályának további meghosszabbítására alappal lehet számítani. A Korm. rendelet a szabályozási átmenetre vonatkozó rendelkezéseket sem a hatálybaléptetéshez, sem a későbbi, más jogszabály hatályához kötött hatályvesztéshez nem állapít meg, azaz – a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. §-ával összhangban – azt az időbeli hatálya alatt végzett erdészeti tevékenységre további megkötések vagy korlátozások nélkül alkalmazni kell: a Korm. rendelet ezért érvényes hatósági kötelezéseket, jóváhagyott erdőterveket ír felül.

1.4. A Korm. rendelet tartalmi szabályai és a törvényi szabályoktól való eltérés következményei a következők:

1.4.1. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint „*[f]akitermelés tilalmi időszakára vonatkozóan jogszabályban vagy hatósági döntésben megállapított korlátozást nem kell alkalmazni*”. Fakitermelési tilalmi időszakokat jogszabályok (például az egyes természetvédelmi területek természetvédelmi kezelési tervéről szóló miniszteri rendeletek) és hatósági határozatok [például az Evt. 70. § (3) bekezdése és 90/K. § c) pont ce) alpontja szerinti hatáskörben] az egyes, védett területek sajátosságait is figyelembe véve, elsősorban védett élőlények kíméletét szolgáló időszakokra határoznak meg. A fakitermelési tilalmi időszakok tehát jellemzően a természeti értékek védelmét, mindenekelőtt a madarak fészkelésének és utódnevelésének zavartalanságát szolgálják. A korlátozások elsősorban a vegetációs időszakra (kora tavasztól nyár végéig) terjednek ki, azonban természetvédelmi és egyéb közérdekű célok alapján is megállapíthatók az adott erdőre vonatkozó egyéb időbeli korlátozások is, illetve magát a vegetációs időszakot is egyedileg határozzák meg az adott erdő sajátosságainak megfelelően: a 2016. évi körzeti erdőtervezésre vonatkozó tervezési alapelvekről, valamint az erdőgazdálkodás tartamosságát és fejlesztését szolgáló körzeti erdőtervezési keretértékekről szóló 69/2016. (X. 14.) FM rendelet például február 1-jei, március 1-jei és április 1-jei kezdőidőpontokat és július 15-i, augusztus 1-jei, augusztus 15-i, szeptember 15-i és szeptember 30-i záróidőpontokat is megállapított a védett vegetációs időszakra a leggyakoribbnak mondható március 15-től augusztus 31-ig terjedő időszak mellett. A Korm. rendelet e szabályának a joghatása így az, hogy minden, a fakitermelésre meghatározott időbeli korlátozás megszűnik a Korm. rendelet hatálya alatt, függetlenül attól, hogy azt jogszabályi vagy határozati formában határozták meg. Az erdei élőhelyek védelmében indokolt korlátozásokat értelemszerűen a Korm. rendelet hatálybalépése után hozott egyedi hatósági kötelezésekkel sem lehet pótolni, hiszen ezeket sem lehetne a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése alapján alkalmazni. Azzal,

hogy a Kormány nem rövidíti vagy felülvizsgálhatja a tilalmi időszakokat, hanem egyszerűen eltörli azokat, a magyar erdőkben emberöltők óta alkalmazott szabályozást ír felül.

1.4.2. A Korm. rendelet 1. § (2) bekezdés a) pontja szerint védett természeti területen „*idegenhonos fajokból álló állomány kitermelése után az erdő felújítása során – a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Tvt.) 33. § (3) bekezdésében foglaltaktól eltérően – nem szükséges fajcserés szerkezetváltást végezni, és az erdőfelújítás természetes úton is elvégezhető*”. A Tvt. e rendelkezése szerint védett természeti területen az erdőfelújítást a termőhelynek megfelelő őshonos fajokkal és természetes felújítási módszerekkel kell végezni. A Korm. rendelet szabályának alkalmazása arra vezet, hogy a Korm. rendelet hatálya alatt védett természeti területeken elvégzett fakitermelések egyikénél sem marad fenn olyan kötelezettsége az erdőgazdálkodónak, hogy a kitermelt idegenhonos fajokot őshonos fajokkal pótolja. Ennek következményei értelemszerűen évtizedekre meghatározók lesznek az érintett területek faállományában, és jelentősen visszavethetik a védett erdők őshonos fajokkal történő megújítására irányuló, a természetvédelmi és erdészeti szabályozás által megvalósítani próbált törekvéseket. A kivágott akácok nyomában maguktól kisarjadó csemeték szintén akácokká cseperednek, az inváziós fajok visszaszorítása helyett így akár fél évszázadig is garantált a nem őshonos fajfajtaiból álló erdők fennmaradása.

1.4.3. A Korm. rendelet 1. § (2) bekezdés b) pontja szerint védett természeti területen „*őshonos fajfajokból álló és sarjeredetű természetes felújulásra képes erdőállomány véghasználata az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 10. § (2) bekezdésében és a Tvt. 33. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásoktól mentesen végezhető*”.

Az Evt. hivatkozott rendelkezése értelmében – az erdészeti hatóság azt erdővédelmi okból elrendelő határozatának végrehajtása kivételével – tilos a tarvágás az állam 100%-os tulajdonában álló erdőben, ha az természetvédelmi, Natura 2000, tájképvédelmi vagy közjóléti elsődleges rendeltetésű, természetes, természetszerű vagy származék erdő természetességi állapotú, illetve az erdőfelújítási kötelezettségre vonatkozó előírást alapul véve természetes mageredetű erdőfelújításra alkalmas. A Tvt. hivatkozott rendelkezése alapján pedig a védett természeti területen lévő erdőben a) tarvágás csak nem őshonos fajfajokból álló, vagy természetes felújulásra nem képes állományokban – összefüggően legfeljebb 3 hektár kiterjedésben – engedélyezhető, b) a fokozatos felújítást követő végvágás összefüggő kiterjedése az 5 hektárt nem haladhatja meg, c) a végvágással, illetve tarvágással érintett erdőterülethez kapcsolódó állományrészekben további végvágásra, illetve tarvágásra csak akkor kerülhet sor, ha a korábban véghasznált területen az erdőfelújítás befejeződött. A Korm. rendelet e rendelkezésének

következményeként tehát közel másfél évszázados szabályozási hagyományt¹ megszakítva megszűnnek a tarvágásra vonatkozó törvényi tilalmak az állami tulajdonban lévő védett, közjóléti elsődleges rendeltetése, magas természetességi szintű és természetes felújításra alkalmas erdőkben (ezek nagyrészt idős tölgy és bükkerdők), valamint – új tartalmi garanciák megállapítása nélkül – megszűnnek a védett erdők tarvágására és végvágására megállapított, fenti kiterjedésbeli és eljárási korlátok is. A Korm. rendelet e szabálya így azzal a következménnyel jár, hogy a Korm. rendelet hatálya alatt bármely védett erdőben (ideértve az állami tulajdonban állókat is, ahol eddig ez teljes tilalom alatt állt) bármilyen nagy kiterjedésű tarvágás jogszerűen elvégezhető: a Korm. rendelet az Evt. és a Tvt. érintett szabályai által védett természeti és egyéb értékekkel összefüggő garanciákat ebben az esetben sem pótolja semmilyen formában enyhébb, de normatív követelményekkel.

1.4.4. A Korm. rendelet 1. § (3) bekezdése szerint „[a]z Evt. 1. mellékletében felsorolt állami erdészeti társaságok által az erdőgazdálkodáshoz szükséges és földmunkával járó közelítőnyom-hálózat hatósági engedély nélkül alakítható ki”. Az Evt. 15. § (5) bekezdés b) pontja alapján a négy méter átlagos koronaszélességet elérő épített közelítő nyom és annak tartozékai mint erdészeti létesítmények létesítéséhez, bővítéséhez, korszerűsítéséhez szükséges az erdészeti hatóság engedélye. A Korm. rendelet e rendelkezése ezt az engedélyezési kötelezettséget szünteti meg a hivatkozott törvényi mellékletben felsorolt 21 állami tulajdonban álló erdészeti társaság esetében. A rendelkezés alkalmazása arra az eredményre vezet, hogy ezek a társaságok bármely általuk végzett erdőgazdálkodási tevékenységhez külön hatósági engedély és az erdő védelmére gyakorolt hatások előzetes hatósági vizsgálata nélkül hozhatják létre a négy méter átlagos koronaszélességet meghaladó közelítőnyom-hálózatukat, és végezhetik el az ehhez szükséges fakivágásokat függetlenül attól, hogy az érintett terület védett, magas természetességi fokú vagy valamely kiemelt, nem erdőgazdálkodási célú elsődleges céllal rendelkezik-e. Ennek eredménye az, hogy a fakitermelés kötelező előzetes erdészeti-természetvédelmi hatósági kontrollja alól kikerül ez a tevékenység.

1.4.5. A Korm. rendelet 1. § (4) bekezdése szerint „[a]z Evt. 71/A. § (2) és (3) bekezdésének rendelkezéseit az állam 100%-os tulajdonában álló erdőre is alkalmazni kell”. A két felhívott törvényi szabály azt mondja ki, hogy „[f]aültetvény és kultúrerdő természetességi állapotra vonatkozó alapelvárású, az állam 100%-os tulajdonában nem álló erdő esetén a vágásérettségi kor csak ajánlásként kerül meghatározásra”, illetve hogy „[f]aanyagtermelési elsődleges rendeltetésű, az állam 100%-os tulajdonában nem álló, átmeneti erdő természetességi állapotra vonatkozó alapelvárású erdő véghasználatára – amennyiben az erdőfelújítás feltételei biztosítottak – a) gyorsan nöövő fajok esetén tíz évvel, b) lassan nöövő fajok esetében húsz évvel a vágásérettségi kor elérése előtt sor kerülhet”. A Korm. rendelet e rendelkezése így a törvénytől eltérve az állami tulajdonú faültetvény és kultúrerdő

¹ „Az 1879. évi XXXI. törvénycikk (az első átfogó erdőtörvény) számos olyan erdőterületen vezette be a tarvágás teljes tilalmát, amelyek elsődleges célja a védelmi rendeltetés volt.” {14/2020. (VII. 6.) AB határozat, Indokolás [28]}

természetességi állapotra vonatkozó alapelvárású erdőkre megszünteti a vágásérettségi korra vonatkozó követelményt, ezzel itt bármilyen korú fák kitermelését lehetővé téve, a faanyagtermelési elsődleges rendeltetésű átmeneti erdők esetében pedig tíz, illetve húsz év engedményt ad a vágásérettségi kor követelménye alól. Ennek az az eredménye, hogy a kizárólagos állami tulajdonban álló erdők egy részében megszűnnek, más részében jelentősen enyhülnek az erdő természetességét és az erdei életközösségeket védő, vágásra a felelős erdőgazdálkodás elvei alapján még nem érett fák kitermelésére vonatkozó korlátozások. Ezzel a jogalkotó még a tilalmi időszakok eltörlésénél is régebbi szabályokat² ír át: őshonos fákat is ki lehet vágni az erdőtervben szereplő vágáskornál akár 20 évvel korábban, holott a 120-130 éves vágáskorú tölgyesek, bükkösök az utolsó pár évtizedben a leghasznosabbak, ekkor a leggazdagabbak és legegészségesebbek az erdei életközösségek.

1.4.6. A Korm. rendelet 1. § (5) bekezdése szerint „[a]z Evt. 51. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezést cser és nemestölgy főfajájú erdő esetében is alkalmazni kell”. Az Etv. hivatkozott szabálya szerint „[s]arjeredetű természetes felújítással – az erdészeti hatóságnak a talajvédelmi, a mezővédő, vagy part- vagy töltésvédelmi rendeltetésű, valamint a felnyúló erdőre hozott eltérő döntése kivételével – az éger, az akác, az őshonos nyár, valamint a fűz főfajájú erdők újíthatók fel”. A Korm. rendelet e szabálya tehát a törvénytől eltérve megengedi a cser és a nemestölgy főfajájú erdők sarjeredetű természetes felújítását is. Ezen nemesebb fafajájú erdők sarjeredetű felújításának a megengedése ugyanakkor nem hozható közvetlen összefüggésbe a tűzifakitermelés felfuttatásával – a könnyítés indoka itt minden bizonnyal inkább az, hogy az erdőgazdálkodókat a jogalkotó a törvény komoly szakértelmet és odafigyelést igénylő megújítási követelményei alól akarta felszabadítani. A területen maradt magok és a tuskók sarjaiból cseperedő új erdő azonban alacsony biodiverzitású állomány kivágása után a korábbinál silányabb, ökológiailag és a faanyag tekintetében is értéktelenebb. A Korm. rendelet 1. § (5) bekezdése tehát úgy tehermentesíti az erdőgazdálkodókat, hogy az az érintett erdők esetében hosszú távon minden rendeltetés esetében az erdő értékének sérelmére vezet.

1.4.7. A Korm. rendelet 1. § (6) bekezdése szerint „[a]z erdő felújítása során az Evt. 51. § (6) bekezdésében foglaltakat nem kell alkalmazni”. Az Etv. e szabálya azt mondja ki, hogy „[h]a a termőhelynek megfelelő őshonos állományalkotó főfajok mageredetű természetes felújításának feltételei adottak, ezt a felújítási módot kell alkalmazni”. Mivel a Korm. rendelet szabálya itt minden erdőre vonatkozik, ezért az őshonos fafajájú erdők természetes állapotának megőrzését célzó ezen törvényi követelményt a Kormány a Korm. rendelet hatálya alatt teljes egészében felszámolja, aminek – erdőtelepítési szabályról lévén szó – a közvetlen következményei is számos évtizedre szólnak. Ez az erdőgazdálkodási könnyítés ugyanúgy hosszútávú, az így

² „Mária Terézia 1769. december 22-én adott ki az egész Magyar Királyságra érvényes általános erdőrendtartást, mely egyebek között megadta az egyes fajták felnövekedéséhez szükséges időt, és elrendelte, hogy a fákat csak vágásérett korban szabad kivágni, „előbb egy része se vágattassék, hanem csak akkor, mikor a' sor reá kerül”. Az erdőrendtartás a tölgy és a cserfa esetében a vágásérett kort kettőszáz esztendőben határozza meg.” {14/2020. (VII. 6.) AB határozat, Indokolás [26]}

telepített erdők természetességére és a velük való gazdálkodás lehetőségeire kiterjedő hosszútávú következményekkel jár, mint azt előző alpontban tárgyalt rendelkezés.

1.4.8. A Korm. rendelet 1. § (7) bekezdése szerint *„[a]z Evt. 1. mellékletében felsorolt állami erdészeti társaságok vonatkozásában – az Evt. 41. § (3) bekezdésében foglaltakon túlmenően – erdőtervben nem szereplő fakitermelésre az erdőgazdálkodásért felelős miniszter ez irányú döntése alapján is sor kerülhet”*. A Korm. rendelet e szabálya az Evt. erdőtervre vonatkozó szabályainak alkalmazása alól ad az Evt. hivatkozott mellékletében felsorolt 21 állami tulajdonban álló erdészeti társaság esetében felmentést, a fakitermelés tervezésének hatósági kontrollját éppen azon gazdálkodói kör esetében megkerülve, ahol az erdőgazdálkodásért felelős miniszter nemcsak a szakterület kormányzati irányítójaként, hanem a tulajdonosi jogok gyakorlójaként is jelen van épp a törvény hivatkozott melléklete alapján. Minthogy – szemben az erdőterv jóváhagyására vonatkozó törvényi követelményekkel – a Korm. rendelet 1. § (7) bekezdés szerinti miniszteri döntésre semmilyen normatív követelmény nem vonatkozik, ahhoz jogszabály semmilyen eljárási garanciát nem kapcsol, így a miniszteri döntés önkényes, az érintett gazdasági társaságok erdőtervezését a jóváhagyott erdőtervtől teljesen elszakító gyakorlatra is lehetőséget ad. Fontos körülmény az is, hogy ez a kormányrendeleti rendelkezés nem ír elő bejelentési kötelezettséget az erdőhatóság felé az erdőtervtől eltérő fakitermelésre, azaz – minthogy az Evt. 41. § (1) bekezdése erre az esetre az indítvány következő alpontjában kifejtettek szerint erre az esetre nem szabályoz – a kitermelés ebben az esetben pozitív miniszteri döntés esetén akár azonnal, a hatóság hivatalos tudomásának hiányában is megkezdődhet.

1.4.9. A Korm. rendelet 1. § (8) bekezdése szerint *„[a]z Evt. 41. § (1) bekezdésében foglaltaktól eltérően az erdőgazdálkodó a tevékenység megkezdését legkésőbb 8 nappal megelőzően az erdészeti hatóság részére tett bejelentést követően végezheti. A bejelentés elbírálása során szakkérdés vizsgálatában közreműködő hatóság az állásfoglalását 3 napon belül adja meg.”* Az Evt. felhívott szabálya szerint az erdőgazdálkodó – a már előre jelzett, illetve a hatóság által elrendelt tevékenységek kivételével – az erdőtervben foglalt erdősítési, erdőnevelési és fakitermelési tevékenységet, valamint az Evt. 41. § (3) bekezdése szerinti, törvény alapján szűk körben lehetséges erdőtervben nem szereplő fakitermelést a tevékenység megkezdését legkésőbb 21 nappal megelőzően az erdészeti hatóság részére tett bejelentést követően végezhet. A Korm. rendelet ezen szabálya tehát – az 1. § (6) bekezdéshez hasonlóan minden erdőgazdálkodó minden bejelentésköteles tevékenységére kiterjedően – kevesebb mint felére rövidíti az erdő védelme szempontjából legnagyobb jelentőséggel bíró tevékenységek bejelentési időközét, jelentősen elnehezítve a bejelentett tevékenységek nyomon követését és érdemi ellenőrzését. Teszi mindezt a rendeleti szabály úgy, hogy a Korm. rendelet többi módosításával jelentős tartalmi és eljárási garanciáktól is megfosztott szabályozás alkalmazása szempontjából különös jelentőséggel bírna, hogy a hatóságok megfelelő időben értesüljenek az erdőgazdálkodó szándékairól.

1.5. A Korm. rendelet rendelkezései nemcsak külön-külön, hanem együttes hatásukban is értékelendők. A vegetációs időszakban is lehetővé tett kitermelés a tarvágás és a vágásérett kor előtti vágás lehetőségének bővítésével, az erdőtelepítési szabályok lazításával és a hatósági kontroll jelentős szűkítésével együtt nyitja meg az utat ahhoz, hogy az erdőgazdálkodók – és köztük kiemelten az erdővédelem szempontjából kulcspozícióba kerülő állami erdőgazdaságok – a fakitermelés felfuttatására irányuló piaci, szakpolitikai és politikai ösztönzők hatása alatt, a jogi követelményektől szabadulva helyrehozhatatlan károkat okozhassanak természeti védelem alatt álló, őshonos vagy egyéb nem gazdasági elsődleges rendeltetésük miatt védelemre érdemes erdőkben. Ez az egyes egyedi természeti értékek, erdei életközösségek sérelme mellett országos szinten is különösen súlyos következményekkel járhat, hiszen hazánk európai összevetésben alacsony, 22%-os országterületre vetített erdősítési arány mellett (és ezen belül is fájdalmasan kevés magas természetességi fokú, igazán értékes erdővel) a klímaváltozás miatt olyan időszak elé néz, amelyben az ideihez hasonló súlyos aszályos időszakok és extrém hőhullámok idején az erdők szerepe nemcsak az ökoszisztéma, de azon belül az ember számára élhető körülmények fennmaradása szempontjából is felértékelődik. Az erdősítés hozzájárul a csapadékmennyiség növekedéséhez, az erdőknek kulcsszerepük van a táji vízmegtartásban, védenek a talajerózió ellen. A vágásterületekkel megbontott erdők viszont kevésbé képesek betölteni a klímaszabályozó szerepüket, emellett az egyre gyakoribb felhőszakadások, villámárvizek is könnyebben lehordják az értékes talajt a tarra vágott részekről. A Korm. rendelet rendelkezéseinek alkalmazásából fakadó természeti és társadalmi károk ezért különösen súlyosak és nehezen helyrehozhatók lehetnek még akkor is, ha elsősorban nem az erdőterületnek az erdőgazdálkodók érdekében nem álló érdemi csökkenése, hanem a magas természeti értékű erdők és a biodiverzitás visszaszorulása a fenyegető veszély.

1.6. A szabályozás – elvileg – rövid időtávja nem csak a Veszélyhelyzeti Törvény hatályának esetleges kitolása, illetve az érdemi felülvizsgálat várható (veszélyhelyzeti gazdasági szabályozások esetén más tárgykörben is jellemző) elmaradása miatt nem csökkenti a Korm. rendelet hosszútávú hatásait. A jogi korlátozások radikális, de átmenetinek hirdetett lebontása igen erős ösztönző ugyanis az erdőgazdálkodók számára a gyors és látványos cselekvésre, ami az emberöltőkre előre felépített erdőgazdálkodással összeférhetetlen döntések felé tolhatja a döntéshozókat. Külön említést érdemel, hogy a könnyítések mindegyike vonatkozik az ipari felhasználású faanyag kitermelésére is, így az ebben érdekelt, többségükben magántulajdonú erdőgazdaságok számára most profitszerzési szempontból nehezen kihagyható lehetőség kínálkozik a Korm. rendelet alapján az eddig törvényi szabályok alapján ki nem termelhető magas minőségű, a tűzifa árának sokszorosát érő bútort- és épületfa kitermelésére. Az így hozott döntések következményei pedig akkor is tartósan velünk és leszármazottainkkal maradnak, ha a Korm. rendelet valamikor majd a hatályát veszti.

2. A támadott jogszabálynak az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésének és P) cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvényellenességére vonatkozó érvelés

2.1. Az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdése (átvéve az Alkotmány 18. §-át) kimondja, hogy *„Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez”*. Az Alkotmánybíróság a 3068/2013. (III. 14.) AB határozatában megállapította, hogy *„[a]z Alaptörvény szövege az egészséges környezethez való jog tekintetében megegyezik az Alkotmány szövegével, ezért az egészséges környezethez való jog értelmezése során az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban tett megállapítások is irányadónak tekinthetők”* {Indokolás [46]}.

2.2. Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése szerint *„[a] természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége”*. Az Alkotmánybíróság gyakorlata a két fenti alaptörvényi rendelkezést a P) cikk (1) bekezdésével együtt értelmezve kimondja, hogy *„az Alaptörvény nem csupán megőrizte az egészséges környezethez való alkotmányos alapjog védettségi szintjét, hanem az Alkotmányhoz képest e tárgykörben lényegesen bővebb rendelkezéseket is tartalmaz”, „a P) cikk (1) bekezdése ugyan taxatív nem határozza meg a védendő természeti értékek körét (lásd a „különösen” kitétel), ám azt igen, hogy valójában mit jelent a környezetvédelem mint állami és állampolgári kötelezettség: 1. a védelem, 2. fenntartás; 3. jövő nemzedékek számára történő megőrzés. Az állami kötelezettség tehát önálló szabályozást nyert és hangsúlyt kapott az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésében. Az Alaptörvény jelentős előrelépése a kötelezetti kör kiterjesztése. Amíg az Alkotmány alapján a környezetvédelemben csak az állami kötelezettségek voltak hangsúlyosak, addig az Alaptörvény „mindenki” – így a civil társadalom és minden egyes állampolgár – kötelezettségéről is beszél”.* {16/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [92]-[93]}. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése kifejezetten rögzíti, hogy a tulajdon társadalmi felelősséggel jár, az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése szerinti értékek megóvásának az államot és mindenkit terhelő kötelezettsége pedig ezen, a XIII. cikk (1) bekezdése szerinti társadalmi felelősség egyik konkrét, az Alaptörvényben kifejezetten megjelenő eseteként értelmezhető {3071/2019. (IV. 10.) AB határozat, Indokolás [26], 14/2020. (VII. 6.) AB határozat, Indokolás [56]}.

2.3. Az alkotmánybírósági gyakorlat ebből következő tartalmi követelményeként a 14/2020. (VII. 6.) AB határozatban (a továbbiakban: ABh.) azt is rögzíti, hogy *„[a]z Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése a public trust környezeti és természeti értékekre vonatkozó koncepciójának alkotmányjogi megfogalmazásán alapul, melynek lényege, hogy az állam a jövő nemzedékek mint kedvezményezettek számára egyfajta bizalmi vagyonkezelőként kezeli a rá bízott természeti és kulturális kincseket, és a jelen generációk számára csak addig a mértékig teszi lehetővé ezen kincsek használatát és hasznosítását, ameddig az a természeti és*

kulturális értékeket mint önmagukért is védelemben részesítendő vagyontárgyak hosszú távú fennmaradását nem veszélyezteti. Az államnak ezen kincsek kezelése és az arra vonatkozó szabályozás megalkotása során egyaránt tekintetbe kell vennie a jelen és a jövő generációk érdekeit. A természeti és kulturális erőforrások jövő nemzedékek számára történő megőrzésének magyar Alaptörvényben található szabálya ily módon az újonnan kialakult és megszilárdult univerzális szokásjog részének is tekinthető, és kifejezi az alkotmányozó elköteleződését a környezeti, természeti és kulturális értékek fontossága és megőrzése iránt.” {ABh., Indokolás [22]}

2.4. Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdéséhez, illetőleg XXI. cikk (1) bekezdéséhez a visszalépés tilalma (nonderogation) elv is szorosan hozzátartozik, azokból közvetlenül fakadóan {13/2018. (IX. 4.) AB határozat, Indokolás [20]}. A visszalépés tilalma egyaránt vonatkozik a környezet és természet védelmére vonatkozó anyagi jogi, eljárásjogi és szervezeti szabályozásra, hiszen ezek együttesen biztosíthatják csak az elv maradéktalan, az Alaptörvényből következő érvényesülését, és azt az egyedi ügyekben eljáró jogalkalmazóknak is figyelembe kell venniük a jogszabályok alkalmazása során {3223/2017. (IX. 25.) AB határozat, Indokolás [28]–[29]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint már az is visszalépésként értékelhető, ha a jogi szabályozás a megelőzés elvének alkalmazásától (előzetes engedélyezés) az esetlegesen bekövetkező károkozások utólagos szankcionálása (utólagos ellenőrzés, a szennyező fizet elvének alkalmazása) irányába mozdul el {13/2018. (IX. 4.) AB határozat, Indokolás [63]}. A visszalépés tilalma ugyanakkor nem abszolút természetű szabály: *„A környezethez való jog tárgyából és dogmatikai sajátosságából az következik, hogy a természetvédelem jogszabályokkal biztosított szintjét az állam nem csökkentheti, kivéve, ha ez más alkotmányos jog vagy érték érvényesítéséhez elengedhetetlen. A védelmi szint csökkentésének mértéke az elérni kívánt célhoz képest ekkor sem lehet aránytalan.”* {16/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [80]} Mindez azt jelenti, hogy amennyiben egy adott szabályozás a P) cikk (1) bekezdése, illetőleg a XXI. cikk (1) bekezdése hatálya alá tartozik, és visszalépést valósít meg a védelmi szintben, az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kell, hogy a visszalépésben megnyilvánuló korlátozás igazolható-e az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének megfelelően, azaz azonosítható-e olyan alapvető jog vagy alkotmányos érték, amelynek védelme a korlátozást indokolja, és amennyiben igen, úgy megállapítható-e a visszalépés szükségessége, illetőleg arányossága {4/2019. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [44]}.

2.5. Az Alkotmánybíróság több határozatában bontotta ki ezeket az alkotmányossági követelményeket az erdők védelmére vonatkozó szabályok megváltoztatása vonatkozásában. Ezek közül elvi jelentősége és az ott elbírált kérdésekben a jelen indítvánnyal érintett szabályokkal való jelentős párhuzamosság miatt is kiemelkedik az ABh., amely megállapítja, hogy *„[a]z erdő a szárazföld legösszetettebb természeti (ökológiai) rendszere, amely elsősorban a környezetre gyakorolt hatásai miatt az egészséges emberi élet alapvető feltétele. Az erdő a környezeti elemek funkcionális működése és védelme mellett meghatározza a táj jellegét, kiemelten segíti a*

biológiai sokféleség megőrzését, szebbé, komfortosabbá és egészségesebbé teszi az emberi környezetet, valamint folyamatosan megújuló természeti erőforrásként energiahordozót és élelmet is termel. Mindezek miatt az erdő fenntartása és megóvása az állam és az egész társadalom érdeke, védelmi és közjóléti szolgáltatásai minden embert megilletnek, ezért az erdőt csak a közérdekkel összhangban szabályozott módon lehet használni. Az erdők tekintetében a „nemzet közös örökségének státusa” azt is jelenti, hogy az erdők megóvása az államra, az erdőtulajdonosokra, az erdőgazdálkodókra, de még az erdőt szabadon használókra is kötelezettségeket hárít. A kötelezettségek különösen az államot, az erdőtulajdonosokat és az erdővel rendelkezni jogosultakat érintik azáltal, hogy a tulajdonnal való rendelkezés, illetőleg az erdőgazdálkodás teljes és feltétlen szabadsága helyébe a felelős, fenntartható gazdálkodást megvalósító, a jövő nemzedékek érdekeit is figyelembe vevő erdőhasználat követelménye lép. Az erdők jelentősége természetvédelmi szempontból meghatározó, mivel a hazánkban élő növény- és állatfajok többsége az erdőkhez kötődik, melyek megőrzésének kötelezettsége a nemzetközi jog feltétlen alkalmazást igénylő szabálya, és ugyancsak kifejezetten következik az Európai Unió jogából és az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése előírásaiból is. Az erdők ugyanakkor a klímaváltozás elleni küzdelemben is fontos szerepet játszanak: a fotoszintézis folyamata során a széndioxidot megkötik, ezáltal csökkentik a légkör széndioxid-tartalmát. Csak Magyarországon az erdők évente mintegy 3-4 millió tonna széndioxidot kötnek meg ily módon. Az erdők megóvása alapvető jelentőséggel bír a biológiai sokféleség megőrzése, mint a nemzetközi közösség mint egész akaratát tükröző, a nemzetközi jog feltétlen alkalmazást igénylő szabálya érvényesülése szempontjából. {ABh., Indokolás [23]-[24]}

2.6. Az Alkotmánybíróság a 28/2017. (X. 25.) AB határozatban kifejezetten hangsúlyozta, hogy a környezet megóvása érdekében „a jogalkotónak az elővigyázatosság elvére is tekintettel kell lennie, melynek értelmében az államnak kell igazolnia azt, hogy a tudományos bizonytalanságra is figyelemmel, a környezet állapotának romlása egy adott intézkedés következményeként bizonyosan nem következik be” {Indokolás [75]}. A 27/2017. (X. 25.) AB határozat szerint pedig „[a]z elővigyázatosság környezetjogban általánosan elfogadott elvének értelmében az államnak kell biztosítania azt, hogy a környezet állapotának romlása egy adott intézkedés következményeként ne következzen be” {Indokolás [45]}.

2.7. Mindebből tehát az következik, hogy – az erdőknek az ökoszisztémában betöltött speciális szerepére, az elővigyázatosság elvére és a public trust koncepcióra is tekintettel – az erdők védelmére vonatkozó szabályok esetében különös gonddal kell a visszalépés tilalmára vonatkozó követelményeket az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdése és P) cikk (1) bekezdése szempontjából vizsgálni. Minthogy a Korm. rendelet szabályai – ahogyan azt jelen indítvány 1.2. és 1.4. pontjában részletesen bemutattuk – kivétel nélkül érdemi visszalépést jelentenek az eddigi, a Tvt.-ben és az Evt.-ben meghatározott garanciális követelményekhez képest, ezért a Korm. rendelet minden rendelkezése esetében megvalósul a védelmi szintnek a visszalépés tilalmának követelménye szempontjából vizsgált csökkentése a támadott jogszabály által. Egyértelműen alátámasztja ezt a következtetést az is, hogy az ABh. által a környezet állapota

szempontjából a védelmi szintben visszalépést megvalósítónak minősített jogszabályi rendelkezések között a Korm. rendelet több szabályával analóg korlátozás is szerepel. Ugyan az abban az eljárásban és a jelen indítványban támadott rendelkezések szövegszerűen nem egyeznek, azonban előbbiek törvényi szintű és a védelmi szintből rendre kevesebbet, illetve szűkebb körben engedő szabályozások voltak, így ha ott megállapítható volt a visszalépés, akkor az jelen ügyben is bizonyosan megállapítható. E párhuzamosságok a két ügyben az alábbi tárgyköröket érintették: a) a vegetációs időszakokra vonatkozó kitermelési tilalmak korlátozása {Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés, ABh., Indokolás [142]-[144]}, b) a tarvágás tilalmának szűkítése {Korm. rendelet 1. § (2) bekezdés b) pontja, ABh., Indokolás [126]}.

2.8. Álláspontunk szerint a környezet állapotára vonatkozó védelmi szintben bekövetkezett mindezen visszalépések egyike sem igazolható az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének megfelelően más alapvető jog érvényesülésével vagy valamely alkotmányos érték védelmével. Ennek megállapítását megalapozó szabályozási célként vagy körülményként a Korm. rendelet címe és a rendelettel összefüggő kormányzati kommunikáció tartalma alapján ugyanis egyedül a tűzifatermelésnek az orosz-ukrán háborúval is összefüggésbe hozott energiahiányos helyzettel indokolt felfuttatása azonosítható. A fogyasztók tűzifával való ellátásának céljához azonban nem tekinthetők szükségesnek, de egészen biztosan nem tekinthetők azzal arányosnak a Korm. rendelet által elvégzett alapjogkorlátozások. Ennek belátása még az intézkedések hatékonyságának tartalmi értékelését sem feltétlenül igényli, hiszen – ahogy azt már jelen indítvány 1.2. alpontjában is kifejtettük – a Korm. rendelet egyetlen rendelkezését sem korlátozta sem általában a tűzifakitermelésre, sem specifikusan az energiapiaci válság hatásai miatt megnövekedett tűzifaigény kielégítését szolgáló kitermelésre. Ez pedig önmagában is kizárja azt, hogy a Korm. rendelet rendelkezései szükségessé lennének a tűzifatermelés megnöveléséhez, illetve azokkal a jogalkotó a cél eléréséhez szükséges intézkedések közül az érintett alapjogokat legkevésbé korlátozó, azaz arányos intézkedéseket választotta volna.

2.9. A védelmi szintben történt visszalépés tilalma alól kivételt csak az az eset jelenthet, amikor egy, a környezethez való joggal konkuráló másik alapjog érvényesítése miatt szükséges és arányos a visszalépés. A Korm. rendelet a címe szerint „*a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok*”-at tartalmazza, azaz a visszalépésnek ez a jogalkotó által meghatározott célja. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy a tűzifaigény, a kényelmes és meg nem drágult tűzifához jutás nem az Alaptörvény által garantált alapjog. Az ABh. rögzíti, hogy „*erdő használatával és hasznosításával összefüggésben a tulajdonosok (erdőgazdálkodók) gazdasági érdekei nem élvezhetnek prioritást az erdők, mint a nemzet közös örökségébe tartozó természeti erőforrások védelmével és jövő generációk számára történő megőrzésével szemben*”, a tulajdonosok (erdőgazdálkodók) gazdasági érdekei mellett azonban a fogyasztók pusztán gazdasági érdekei sem indokolnak visszalépést. Ami a tűzifa kérdés mögött valódi alapjog, az az Alaptörvény II. cikke szerinti élethez és az emberi méltósághoz való jog, ti. hogy emberek ne fagyjanak halálra fűtetlen kályhák mellett. A Korm. rendelet szabályainak egy része azonban semmilyen kapcsolatban nincs ezzel [nemcsak a tűzifa,

hanem bármely (épület-, bútor stb. célú) fakitermelés is könnyített, erdőfelújítási kötelezettség és a kötelező szerkezetváltás eltörlése idegenhonosról honos fajokra], vagy van kapcsolat, de az távoli (idén kivágott fa nem alkalmas ideai téli tüzelésre), ezért a alkotmányos cél elérésére a Korm. rendelet alkalmatlan, ezért szükségtelen. Az élethez és az emberi méltósághoz való jog érvényesüléséhez szükséges tűzifa biztosítása más, alkalmas és enyhébb alapjogkorlátozásokkal lenne elérhető (tűzifapiac hatósági felügyelet alá helyezése, mennyiségi korlátozás, hatósági ár stb.).

2.10. A Korm. rendelet rendelkezései emellett azonban alkalmazásuk várható következményeit figyelembe véve sem felelhetnek meg az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti követelménynek. A tűzifakitermelés fokozása az alacsony természetességű, idegenhonos erdőket érintő intézkedésekkel, szükség szerint erdőgazdálkodási könnyítésekkel is elérhető lenne. Egy bármely súlyos, ám alapvetően aktuális világgazdasági és külpolitikai folyamatokkal összefüggő, ezért minden ésszerű várakozás mellett történeti léptékben bizonyosan átmenetinek tekinthető helyzet kezelése érdekében pedig bizonyosan nem lehet arányos intézkedés úgy visszalépni a természeti környezet védelmének elért szintjéből, hogy annak évtizedekre vagy még hosszabb időre kiterjedő hátrányos következményei legyenek.

3. A támadott jogszabálynak az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvényellenességére vonatkozó érvelés

3.1. Az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése rögzíti a jogállamisági követelményt. A jogállam *„nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.”* [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.]

3.2. Az erdők védelmére vonatkozó jogszabályi garanciák világos, egyértelmű, kiszámítható és előrelátható megállapítása az államnak a jelen indítvány 2. pontjában kifejtett tartalmi alkotmányossági kérdésektől függetlenül is kötelezettsége lenne. Ennek ugyanakkor a Korm. rendelet rendelkezéseinek egyike sem felel meg, mivel – mint azt jelen indítvány 1.2. pontjában és 1.4. pontjában kifejtettük – a rendeleti szabályok nem adnak tartalmi normatív követelményeket, nem határoznak meg ugyan alacsonyabb szintű, de a korábbiakat legalább felváltó garanciákat a „liberalizált” erdőgazdálkodási tevékenységekre. Emiatt a Korm. rendelet az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését is sérti, különös tekintettel arra, hogy a rendelet által létrehozott egyetlen új jogintézmény, az erdőtervben nem szereplő kitermelésnek a Korm. rendelet 1. § (7) bekezdése szerinti miniszteri jóváhagyása normatív feltételek hiányában a közhatalomgyakorlók döntéseinek joghoz kötöttségére vonatkozó, a jogbiztonság követelményéhez köthető követelményével is ellentétes.

4. A támadott jogszabálynak az Alaptörvény 15. cikk (4) bekezdésének és 53. cikk (2) bekezdésének sérelme miatti alaptörvényellenességére vonatkozó érvelés

4.1. Az Alaptörvény 15. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „[a] Kormány rendelete törvénnyel nem lehet ellentétes”. Az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdése a támadott Korm. rendeletet érintő kivételként rögzíti, hogy Kormány „a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel – sarkalatos törvényben meghatározottak szerint – egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat”.

4.2. A Veszélyhelyzeti Törvény, illetve az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra, illetve humanitárius katasztrófára tekintettel, valamint ezek magyarországi következményeinek az elhárítása érdekében veszélyhelyzet kihirdetéséről és egyes veszélyhelyzeti szabályokról szóló 180/2022. (V. 24.) Korm. rendelet a Korm. rendelet felhatalmazó rendelkezésében hivatkozott veszélyhelyzet az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra, illetve humanitárius katasztrófára tekintettel, valamint ezek magyarországi következményeinek az elhárítása érdekében ad rendkívüli jogrendi felhatalmazást a Kormánynak, vagyis ebben a körben alkothatók törvényi szabályoktól eltérő veszélyhelyzeti kormányrendeletek.

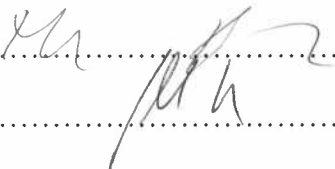
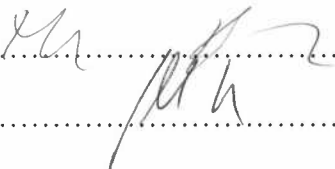

4.3. A Korm. rendelet az indítványozók álláspontja szerint a jelen indítvány 2.8. alpontjában kifejtett körülményekre tekintettel – minthogy a korlátozások tartalmukban és idejükben is túllépnek a veszélyhelyzet miatt szükséges mértékben – az Alaptörvény 15. cikk (2) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével is ellentétesek.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróság Elnökét, hogy az Alkotmánybíróság Ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 16. § (5) és 55. § (1) bekezdései alapján – mivel a jelen indítványban részletezett, Alaptörvénybe ütköző rendelkezések hatályosulása a természetben súlyos és helyrehozhatatlan kárt idézne elő, amelynek megelőzése sürgősséget igényel – rendelje el jelen indítvány soron kívüli elbírálását.

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

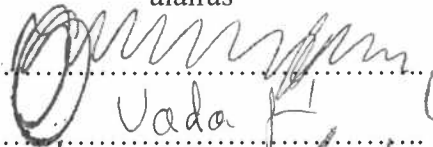
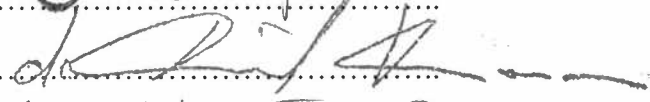
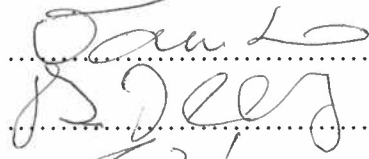

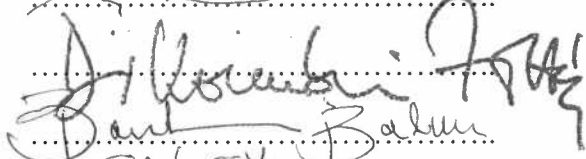
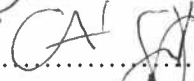
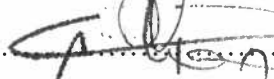

Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	UNGÁR PÉTER	
2.	KANÁSZ-NAGS MÁTÉ	
3.	DR. KERESZTES LISZLÓ LŐRINT	
4.	CSÁRDI ANITA	
5.	BÁKOS BERNADETT	
6.	JAKAB PÉTER	
7.		
8.		
9.		
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		

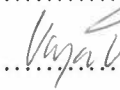
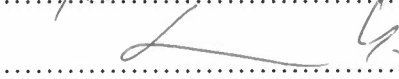

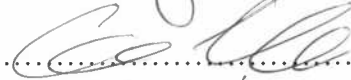
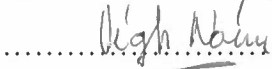
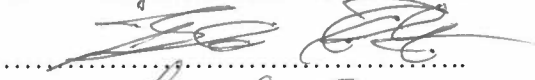

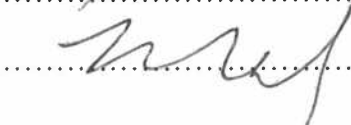
Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	GYURCSÁNY FERENC	
2.	DR. VADAI ALONCS	Vada F.
3.	DR. DAVID FERENC	
4.	Gy. Neuwelt Ernő	Gy. Neuwelt Ernő
5.	Vargu László	Vargu L.
6.	Dr. Oláh Lajos	
7.	Varga László	
8.	DR. KOMARÓMI ZSÓFIA	
9.	BARKÓCZ BALÁZS	Barkóczy Balázs
10.	ARAB GYÖRGY	
11.	KORBÁCS LÁSZLÓ	
12.	ORÉGY ZSÓLT	
13.	HEVEDŰS ANDREA	Hevedűs Andrea
14.	Kálmán Olga	Kálmán Olga
15.	Sebély-Petrovics László	Sebély-Petrovics László
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.

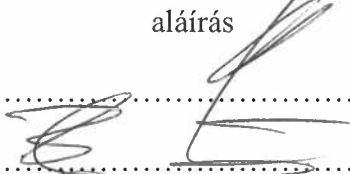
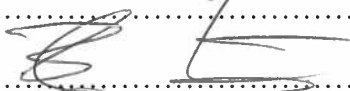

Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY	
2.	VARGA FERENC	
3.	Dr. Brenner Kólmán	
4.	Bencze János	
5.	SZABÓ HAJNALKA	
6.	VEGH NOEMI	
7.	Szabó Péter	
8.	SZASZÓCZÁN	
9.	E. KRISTÓF DANIEL	
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		

Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	GELEKCSIK FERENC	
2.	BEDŐ DAVID	
3.	TÓTHENDRE	
4.	HAIJAL MIKLÓS	
5.	OROST ANNA	
6.	LÖCSÉI LAJOS	
7.	SEBŐK ÉVA	
8.		
9.		
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		

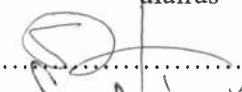
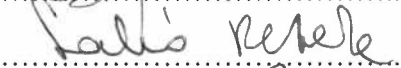

Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	DR. TÓTFÁBESZÁCSAK	
2.	HISZÉKENY DENSŐ	
3.	DR. HARMATÓZI TADUS	
4.	VAPDA ZOLTÁN	
5.	DR. GURMAI ZITA	
6.	SZABÓ SANDOR	
7.	MOGAI ZSOLT	
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.

Alulírott országgyűlési képviselők az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 24. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a tűzifaigények biztosításához szükséges eltérő szabályok alkalmazásáról szóló 287/2022. (VIII. 4.) Korm. rendelet ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, 15. cikk (4) bekezdésével és 53. cikk (2) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

Budapest, 2022. augusztus 16.

	név	aláírás
1.	SZABÓ Tímea	
2.	SZABÓ REBEKA	
3.	TORDAI BENCE	
4.	WAMADZ ANZAS	
5.	BERNI SAMUEL	
6.	Dr. MELLÁN TAMÁS	
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.